

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-141)

Mar (1) / 2013

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம் 6
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம் 8
4. ஸ்ரீவசனபூஷணம்.....11
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....17
6. திருவிருத்தம்.....27

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 118)

721. அபராஜித:

மஹாபாரத யுத்தத்தில் மற்ற எந்தவிதமான துணையும் இல்லாமல், தன்னை மட்டுமே உதவிக்குக் கொண்ட காரணத்தினால், சத்ருக்களால் வெல்ல இயலாமல் போன பாண்டவர்களை உடையவன். கீழே உள்ள பல வரிகளைக் காண்க:

- மஹாபாரதம் உத்யோகபர்வம் - ஏகம் ஹநிஷ்யஸி ரிபும் கர்ஜந்தம் தம் மஹாம்ருதே, ந து தம் ப்ரார்த்தயஸ்யேகம் ரக்ஷயதே ஸ மஹாத்மநா - இந்த்ரன் கர்ணனிடம், “நீ மிகவும் பலமாகக் கர்ஜிக்கும் வீரனைக் கூட மிகவும் எளிதாகக் வெல்லலாம். ஆனால் க்ருஷ்ணனால் காப்பாற்றப்படும் அர்ஜுனனை உன்னால் வெல்ல இயலாது”, என்றான்.
- மஹாபாரதம் வனபர்வம் - யமாஹுர்வேதவிதுஷோ வாராஹம் அஜிதம் ஹரிம், நாராயணம் அசிந்த்யம் ச தேந க்ருஷ்ணேந ரக்ஷயதே - ருத்ரன் ஜயத்ரதனிடம், “வேதங்களாலும், வேதங்களை அறிந்தவர்களாலும் ‘யாராலும் வெல்ல இயலாத ஹரி, வராஹ அவதாரம் எடுத்தவன், நாராயணன்’ என்று பலவாகப் போற்றப்படும் க்ருஷ்ணன் அர்ஜுனனுக்குத் துணையாக உள்ளான். ஆகவே அவனை வெல்ல இயலாது.
- மஹாபாரதம் வனபர்வம் - அஜயாம்ச்சாபி அவத்யாம்ச்ச தாரயிஷ்யஸி தாந் யூதி, ருதே அர்ஜுனம் மஹாபாஹும் தேவைரபி துராஸதம்; யமாஹு: அமிதம் தேவம் சங்கசக்ரகதாதரம், ப்ரதாந: ஸோஸ்த்ராவிதுஷாம் தேந க்ருஷ்ணேந ரக்ஷயதே - போரில் யாருடைய தாக்குதல்களையும் சமாளிக்கலாம்; ஆனால் அர்ஜுனனுடைய தாக்குதல்களை மட்டும் சமாளிக்க இயலாது. காரணம், வர்ணிக்க இயலாத திருமேனியுடனும், சங்கு

சக்ரம் கதை ஆகியவற்றைத் தரித்தவனும் ஆகிய க்ருஷ்ணனால் அர்ஜுனன் காக்கப்படுகிறான்.

- மஹாபாரதம் உத்யோகபர்வம் – யஸ்ய த்வம் புருஷவ்யாக்ர ஸாரத்யம் உபஜக்மிவாந் ச்ருதம் ஏவ ஜயஸ்தஸ்ய ந தஸ்யாஸ்தி பராஜய: - ஸர்வேச்வரா! நீ யாருக்கு சாரதியாய் உள்ளாயோ அவனை வெல்ல யாராலும் இயலாது. ஆகவே அவனுக்கு எப்போதும் தோல்வி கிடையாது.
- சுவதோஹம் தநுஷைகேந நிறுந்தும் ஸர்வபாண்டவாந் யத்யேஷாம் ந பவேத் கோப்தா விஷ்ணு: காரணபூருஷ: - பீஷ்மரும், துரோணரும், “அனைத்து வஸ்துக்களுக்கும் காரணபுருஷனாகிய க்ருஷ்ணன் பாண்டவர்களின் பக்கம் இல்லை என்றால், அனைத்து பாண்டவர்களையும் ஒரே பாணத்தில் சாய்த்துவிடுவோம்”, என்றனர்.
- இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் – த்ருவம் வை ப்ராஹ்மணே ஸத்யம் த்ரவா ஸாதுஷு ஸந்நாதி: ஸ்ரீர்த்ருவா சாபி தசேஷுஷு த்ருவோ நாராயணே ஜய: - அந்தணர்களிடம் ஸத்யமும், ஸாதுக்களிடம் மனிதாபிமானமும், திறமைசாலியிடம் செல்வமும், நாராயணனிடம் வெற்றியும் எப்போதும் உள்ளன.
- இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் – அஜய்ய: சாச்வதோ த்ருவ: - அவனை வெல்ல இயலாது, அவன் எப்போதும் உள்ளவன், உறுதியாக உள்ளவன்.
- இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் – அஜித: கட்கத்ருக் - அவனை வெல்ல யாராலும் இயலாது, உறுதியான வாளைக் கொண்டவன்.
- மஹாபாரதம் உத்யோகபர்வம் – யத: க்ருஷ்ணஸ்ததோ ஜய: - எங்கு க்ருஷ்ணன் உள்ளானோ அங்கு வெற்றி உள்ளது.
- ஸ்ரீமத் பகவத்கீதை (18-78) – யத்ர யோகேச்வர: க்ருஷ்ணன் – எங்கு க்ருஷ்ணன் உள்ளானோ...
- ஆயுர்வேத சரகஸம்ஹிதையில் – யதாஹம் நாபிஜாநாமி வாஸுதேவே பராஜயம் மாதுச்ச பாணிக்ரஹணம் ஸமுத்ரஸ்ய ச சோஷணம் ஏதேந ஸத்யவாக்யேந ஸிஞ்சயதாம் அகதோ ஹ்யம் – வாஸுதேவன்

தோல்வியையே காணாதவன். எது போல என்றால் - எனது தாயின் திருமணத்தையும், கடல் வற்றுவதையும் எப்படிக் காண இயலாதோ, அது போன்று ஸத்யமான இந்த வார்த்தை மூலம் எனது நோய் தீரக்கடவது.

- வைதரண ஸம்ஹிதையில் விஷத்தைப் போக்கவல்ல மந்திரம் குறித்து உரைக்கும்போது - ரத்நாகரம் இவாசேஷாப்யோ ஹிமவாநிவ சாசல: ஜாததேவ: இவாத்ருஷ்யோ நாராயண இவாஜய: - கலக்க இயலாத கடல் போன்றும், அசைக்க இயலாத இமயமலை போன்றும், அணுக இயலாத அக்னி போன்றும், வெல்ல இயலாத நாராயணன் போன்றும்.

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்
(பகுதி - 141)

மேலும் என்ன கூறப்பட்டது - ஸோமலதையை வாங்கும் செயல் என்பது ஒரு வயது கொண்ட கன்றுக்குட்டியை அளித்ததன் மூலம் முழுமை அடைகிறது, ஆகவே அந்தக் கன்றுக்குட்டியின் சிவந்த நிறம் என்பது இந்தச் செயலுடன் எந்தவிதமான தொடர்பும் கொண்டதல்ல என்பதாகும். இதனை ஏற்க இயலாது. காரணம்? சிகப்பு என்ற தன்மையைக் குறிக்கவல்ல ஒரு பதமானது, அந்தத் தன்மையை விரோதமாக உரைக்கின்ற மற்ற எந்தப் பதங்களுடன் சேர்ந்து ஒரு வரியில் வரவில்லை என்றால், அப்போது அந்தப் பதம் அந்தப் பொருளின் ஒரு குறிப்பிட்ட தன்மையைக் குறிப்பதாகவே உள்ளது (ஆகவே அதனை அவசியமில்லை என்று கூறமுடியாது); ஆகவே அந்த வரியில் உள்ள செயல் குறித்தும் அந்தப் பதத்திற்கு நிச்சயமாகத் தொடர்பு உண்டாகிறது. மேலும் சிகப்புத் தன்மை என்பது அந்தக் கன்றுக்குட்டியின் ஒரு தன்மையே என்று முன்பு விளக்கப்பட்டது; மேலும் அந்தத் தன்மை அந்தக் கன்றுக்குட்டிக்கு அவசியம் தேவை என்பதும் பூர்வபக்ஷியின் வாதத்தில் முன்பே நிலைநாட்டப்பட்டது; இப்படி உள்ளபோது இப்போது அதனை முரணாக்கும் விதமாக சிகப்புத் தன்மைக்கும், ஸோமலதையைப் பெறுதல் என்ற செயலுக்கும் எந்தவிதமான தொடர்பும் இல்லை என்று கூற முடியாது.

இதன் மூலம் நம்மால் கூறப்பட்டதே சரியானது ஆகிறது. அதாவது - “தத், த்வம்” என்ற பதங்களின் மூலம் ஒற்றுமையே உணர்த்தப்பட்டது; ஆனால் அதே நேரம் இந்த இரண்டு பதங்கள் மூலம் இரண்டு தன்மைகளும் உணர்த்தப்பட்டன - என்பதாகும். ஆனால் இந்தக் கருத்தை - எந்தவிதமான தோஷங்களும் இல்லாமல் உள்ளதும், அனைத்து கல்யாண குணங்களும் பரிபூர்ணமாகக் கொண்டதும்,

அவித்யையால் மறைக்கப்பட்ட சேனத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதும், எல்லையற்ற காலம் துன்பத்தில் உள்ளதான சேனத்தைக் காட்டிலும் மாறுபட்டதும், சுத்தம் மற்றும் அசுத்தம் ஆகியவற்றில் உழன்றபடி உள்ள சேனத்தைக் காட்டிலும் மாறுபட்டதும் ஆகியதே ப்ரஹ்மம் - என்று ஒப்புக்கொள்ளாதவர்கள் ஏற்க இயலாது.

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 141)

“ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய” என்பதன் விளக்கம்

மூலம் - “ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய” என்கிறவிடத்தில் ப்ரதம யோஜனையில் புத்தி விசேஷரூபமான ஸாத்விகத்யாகம் சொல்லுகிறதென்று பாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்தார். இப்புத்தி விசேஷம் ஸ்வதந்த்ர ப்ரபத்தி நிஷ்டனுக்கு ப்ரபத்யநுஷ்டாந காலத்திலும் பின்பு ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமாய் உபாயத்தோடு துவக்கற்ற உத்தரக்ருத்யத்திலும் உபஜீவ்யம். த்விதீய யோஜனையில் அல்பசக்தியாய், விளம்பாசஷமனானவனுக்கு துஷ்கரமாய், சிரகால ஸாத்யமான உபாயாந்தரத்தைப் பார்த்து சோகம் பிறக்க அவனுடைய சோகாபநோதநார்த்தமாக ஸுகரமாய ஸக்ருத் கர்த்தவ்யமுமான உபாயாந்தரத்தை விதித்ததாக்கி, “நீ உபாயாந்தரத்தில் அலையவேண்டா” என்கிறது என்று அருளிச்செய்தார். இப் ப்ரபத்யநுஷ்டாநத்துக்குப் பூர்வாவஸ்தையில் உபாயாந்தராநந்வயம் தைவாத் ஆகதமாய் ப்ரபத்யதிகாரத்திலே சொருகக் கடவது. உத்தராவஸ்தையில் உபாயாந்தராநந்வயம் சாஸ்த்ரத்வாத் ஆகதமாய் இப் ப்ரபத்தியினுடைய நைரபேக்ஷ்யத்திலே நிற்கக் கடவது.

விளக்கம் - கீதையில் (18-66) - ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய - என்னும் ச்லோகத்திற்கான பாஷ்யம் இடும்போது எம்பெருமானார் இரண்டுவிதமான அருளிச்செய்தார். முதலில், “அனைத்து தர்மங்களையும் கைவிடுதல்” என்பதற்கு அனைத்து கர்மங்களையும் தனது பலனுக்காக, தானே செய்கிறோம் என்னும் எண்ணத்தைக் கைவிடுதல் ஆகும் என்ற கருத்தில் பொருள் அருளிச்செய்தார். அதாவது ஸாத்விகத்யாகம் என்பதை உரைத்தார். இப்படிப்பட்ட சிந்தனை யாருக்கு அவசியம் என்றால் ப்ரபத்தியை நேரடியான உபாயம் என்று கொண்டவனுக்கு ஆகும்; மேலும் ப்ரபத்தியைக் கைக்கொள்ளும்போதும், ப்ரபத்திக்குப் பின்னரும் செய்யப்படும் எந்தவிதமான கர்மங்களும் மற்ற உபாயங்களுடன் தொடர்புள்ளவையாக இருத்தல் கூடாது. இரண்டாவது வ்யாக்யானத்தில், “அனைத்து தர்மங்களையும் கைவிடுதல்” என்பதற்கு - தனக்கு

முக்தி உண்டாவதற்கு ஏற்படும் காலதாமதத்தைப் பொறுத்துக் கொள்ள இயலாத ஒருவன், சாஸ்திரங்களில் விதிக்கப்பட்டுள்ள கர்மங்களைக் கண்டும் அவற்றின் விதிகளைக் கண்டும், தன்னால் அவற்றை இயற்ற இயலாத நிலை கண்டு மலைத்து, சோகம் கொள்கிறான். இதனைக் கண்ட ஸர்வேச்வரன், அவனுடைய சோகத்தைப் போக்கும்விதமாக, மிகவும் எளிதாகக் கைக்கொள்ளக் கூடியதும், ஒருமுறை அநுஷ்டித்தாலே போதுமானதும் ஆகிய உபாயத்தைக் கூறும்விதமாக, “நீ மற்ற உபாயங்களை நாடவேண்டாம்” என்றான். ப்ரபந்நன் ஒருவன், ப்ரபத்தி அநுஷ்டிக்கும் தகுதியைப் பெறுவதற்கு, ப்ரபத்தி அநுஷ்டிக்கும் முன்பாக மற்ற உபாயங்களில் ஈடுபடாமல் இருத்தல்வேண்டும் என்றும், இந்த நிலை தனக்கு ஸர்வேச்வரனின் கடாஷுத்தால் தானே கிட்டும் என்றும் உணரவேண்டும். ப்ரபத்திக்குப் பின்னர், மற்ற உபாயங்களில் ஈடுபடுதல் என்பதை சாஸ்திரங்களே தடை செய்வதையும், இதனால் ப்ரபத்திக்கு மற்ற உபாயம் ஏதும் அவசியம் இல்லை என்றும் அறியலாம்.

மூலம் - “பரித்யஜ்ய” என்கிற இது அநுவாதம் என்பார்க்கு அதிகாரம் சொல்லுகிறதென்று தாற்பர்யம். விதியென்பார்க்கு ப்ரபத்தியாகிற உபாயத்தினுடைய நைரபேக்ஷயாதிகளைச் சொல்லுகிறது என்று தாற்பர்யம். இப்படி “பரித்யஜ்ய” என்கிறவிடத்தில் அதிகாரம் விவக்ஷிதமானால் “மாமேகம்” என்கிறவிடத்திலே நைரபேக்ஷயம் அநுஸந்திக்க ப்ராப்தம். “பரித்யஜ்ய” என்று நைரபேக்ஷயம் விவக்ஷிதமானால் “மா சச:” என்கிற சோக நிஷேதத்தாலே அகிஞ்சனனாய் நிற்கிற நிலை தோற்றுக்கையாலே அதிகாரமும் அர்த்தஸித்தமாகக் கடவது. அப்போது

ப்ரக்ருதேபாஸநந்யாயாத் ததங்காநாமுபஸ்திதௌ
அந்யேஷாம் சைததங்கத்வ த்யாகோத்ர ப்ரதிபாத்யதே

ஏகசப்தம் ஸாத்த்விகத்யாகத்தாலே தன் பக்கலில் பராதீந கர்த்ருத்வாதிகளை விவக்ஷித்தல், பலோபாயைக்யத்தைச் சொல்லுதல், ஏகமே ஸர்வோபாயஸ்தாநத்திலே நிற்கிற நிலையைக் காட்டுதல் செய்யக்கடவது.

விளக்கம் - “பரித்யஜ்ய” என்பது அநுவாதம் போன்று முன்பு கூறியதே மீண்டும் கூறப்பட்டது என்று சிலர் உரைக்கலாம்; ஆனால் இது ப்ரபத்திக்கான அதிகாரத்தைக் கூறுகிறது. இந்தப் பதம் என்ன செய்யவேண்டும் என்னும் விதியைக் குறிக்கிறது என்றால், ப்ரபத்தி என்னும் உபாயத்திற்கு வேறு ஏதும் அவசியம் இல்லை என்று தேறுகிறது. ஆக “பரித்யஜ்ய” என்னும் பதம் மூலம் அதிகாரம் உரைக்கப்பட்டால், “மாமேகம்” என்னும் பதங்கள் பகவான் அல்லாமல் மோக்ஷத்திற்கு வேறு ஏதும் அவசியம் இல்லை என்றாகும். “பரித்யஜ்ய” என்பதன் மூலம் ப்ரபத்திக்கு மற்ற ஏதும் அவசியம் இல்லை என்று உரைக்கப்பட்டால், “மா

சுசு:" என்பது மற்ற உபாயங்கள் இல்லாமல் கதியற்று நிற்பவனுடைய சோகத்தைத் தீர்த்தல் என்பதை உரைப்பதாகிறது. அப்போது - ப்ரக்ருதேபாஸந்யாயாத் ததங்காநாமுபஸ்திதௌ அந்யேஷாம் சைததங்கத்வ த்யாகோத்ர ப்ரதிபாத்யதே - இதுவரை கூறப்பட்ட பக்தியோக நியாயம் காரணமாக, அந்தப் பக்தியோகத்தின் அங்கங்கள் நினைவில் உண்டாகும்போது, அந்த அங்கங்கள் அல்லாமல் உள்ள மற்ற தர்மங்களில், ப்ரபத்திக்கு அங்கம் என்னும் புத்தியைக் கைவிடுதல் என்பது "பரித்யஜ்ய" என்பதால் விதிக்கப்படுகிறது - என்று கொள்ளவேண்டும். "மாம் ஏகம்" என்பதில் உள்ள "ஏக" சப்தமானது - ஸாத்விகத்யாகத்தில், தான் செய்யும் அனைத்தும் ஸர்வேச்வரனின் வசப்பட்டே உள்ளது என்பதும், ப்ரபத்தியில் உபாயமும் பலனும் ஸர்வேச்வரன் என்னும் ஒன்று மட்டுமே என்பதும், மற்ற அனைத்து உபாயங்களின் இடத்தில் ப்ரபத்தி மட்டுமே உள்ளது என்பதும் - கூறுவதாக உள்ளது.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 97)

ஸச்சிஷ்ய லக்ஷண சோதனம்

321. சிஷ்யனென்பது ஸாத்யாந்தர நிவ்ருத்தியும் பலஸாதந சுக்ருஷையும், ஆர்த்தியும் ஆதரமும் அநஸூயையும் உடையவனை.

அவதாரிகை - ஆக, (தான் ஹிதோபதேசம் பண்ணும்போது) என்று தொடங்கி, (ஆசார்யத்வ பூர்த்தியில்லை) என்னுமளவும் ஆசார்ய ஸ்வரூப சோதனம் பண்ணி அநந்தரம், அதின்மேல் வந்த ப்ராஸங்கிக சங்கைகளையும் பரிஹரித்தார் கீழ்; மேல் சிஷ்ய ஸ்வரூப சோதனம் பண்ணுகிறார் (சிஷ்யமென்பது) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - “தான் ஹிதோபதேசம் பண்ணும்போது” என்றுள்ள சூர்ணை 308 தொடங்கி, “ஆசார்ய பூர்த்தியில்லை” என்றுள்ள சூர்ணை 316 முடிய உள்ள சூர்ணைகளில் ஆசார்ய ஸ்வரூபம் குறித்து ஆராய்ந்து அருளிச்செய்தார். அதனைத் தொடர்ந்துள்ள நான்கு சூர்ணைகளில் அதனைக் குறித்து எழுந்த சந்தேகங்களை விளக்கி அவற்றை நீக்கினார். இனி சிஷ்யனுடைய ஸ்வரூபம் குறித்து அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (சிஷ்யனென்பது) என்றது, உபதேச ச்ரவண மாத்ரங்கொண்டு மேலெழுந்தவாரியாகச் சொல்லுகையன்றிக்கே, சிஷ்யனென்று முக்க்யமாகச் சொல்லுவதென்றபடி. (ஸாத்யாந்தர நிவ்ருத்தியாவது), ஸ்வரூப விரோதியான

ஐச்வர்ய கைவல்யங்களாகிற ப்ராப்யாந்தரத்தில் மறந்து மந்வயமற்றிக்கை. அன்றிக்கே, இவ்வாசார்யன்றன்னையொழிய வேறொரு ப்ராப்யவஸ்து வறியேனென்றிருக்கை யாகவுமாம். (பலஸாதந சுக்ருஷையாவது), “குரு சுக்ருஷயா வித்யா” என்கிறபடியே ஆசார்யனைத் தான் பண்ணுகிற சுக்ருஷையாலே ஸந்தோஷிப்பித்து ஜ்ஞானோபஜீவநம் பண்ணுகை ப்ராப்தமாகையாலே, ஆசார்யன் தனக்குபகரிக்கிற தத்த்வஜ்ஞானமாகிற பலத்தினுடைய ஸித்திக்கு ஸாதநமாயிருந்துள்ள ஆசார்யபரிசர்யை. அன்றிக்கே, ஸ்வரூபாநுரூபமான பலத்திலும் ஸாதநத்திலு முண்டான ச்ரோதுமிச்சையாகவுமாம். அதவா, ஆசார்யமுகோல்லாஸமாகிற பலத்துக்கு ஸாதநமான தத்பரிசர்யை யென்னவுமாம். (ஆர்த்தியாவது), “இருள் தருமாஞாலம்” என்கிறபடியே பிறந்த ஜ்ஞானத்துக்கு விரோதியான இவ்விபூதியினின்றும் கடுகப் போகப் பெறாமையாலேயுள்ள க்லேசம். அன்றிக்கே, ஆசார்ய விக்ரஹாநுபவாலாபத்தில் க்லேசமாகவுமாம். (ஆதரமாவது), உத்தரோத்தர மநுபூஷை விளையும்படி ஆசார்யனருளிச் செய்கிற பகவத்கணாநுபவத்தில் மென்மேலு முண்டாகா நிற்கிற விருப்பம். அன்றிக்கே, ஆசார்யனைக் கண்டால் பசியன் சோற்றைக் கண்டாப்போலே ததநுபவ கைங்கர்யங்களிலே மண்டி விழும்படியான விருப்பமாகவுமாம். (அநஸூயையாவது), ஆசார்யன் பகவத் பாகவத வைபவங்களை பரக்க உபபாதியா நின்றால், “ப்ரவக்ஷயாம்யநஸூயவே” என்னும்படி அதிலஸூயையற்றிருக்கை. அன்றிக்கே, ஆசார்யனுடைய உத்கர்ஷத்தையும் ஸப்ரஹ்மசாரிகளுடைய உத்கர்ஷத்தையுங் கண்டால் அதிலஸூயை யற்றிருக்கை யென்னவுமாம். “அஸூயாப்ரஸவபூ:” என்கிறவிதுக்கு, “ஹிதம் சொன்னவனுடைய உத்கர்ஷமேயாய்த்துப் பொறாதது” என்றிறே பூர்வர்களருளிச் செய்தது. பகவத் விஷயத்திலுட்பட அஸூயை பண்ணாநின்றால் ததீயவிஷயத்தில் சொல்லவேணுமோ, “இதந்து தே குஹ்யதமம் ப்ரவக்ஷயாம் யநஸூயவே” என்றானிறே. ஆக இப்படியிருந்துள்ள ஸத்குண ஸம்பந்நனையாய்த்து நேரே சிஷ்யனென்பது.

விளக்கம் - (சிஷ்யன் என்பது) - ஆசார்யன் கூறுகின்ற உபதேசம் கேட்பது என்று அளவுடன் கூடிய நிலை என்பது மட்டும் அல்லாமல், சிஷ்யன் என்று முக்கியமாக உரைக்கிறார். (ஸாத்யாந்தர நிவ்ருத்தியாவது) - தனது ஆத்ம ஸ்வரூபத்திற்கு

விரோதியாக உள்ள ஐச்வர்யம், கைவல்யம் போன்றதான மற்ற தாழ்ந்த பலன்களில் தன்னை மறந்தும் விருப்பம் இல்லாமல் இருத்தல் ஆகும். அல்லது, “இந்த ஆசார்யனைத் தவிர அடையத் தகுந்த வஸ்துவாக வேறு எதனையும் அறியேன்”, என்றுள்ள நிலையாகும். (பலஸாதந சுச்ருஷையாவது) – கச்யபஸம்ஹிதியில் – குரு சுக்ருஷயா வித்யா – கல்வி என்பது ஆசார்யனுக்குச் செய்யும் கைங்கர்யம் மூலமே – என்று கூறப்பட்டபடி தான் செய்கின்ற கைங்கர்யம் காரணமாக ஆசார்யனை மகிழும்படிச் செய்து, அவனிடமிருந்து உபதேசம் செய்யப்பெறுவது ஏற்றதாக உள்ளதால், ஆசார்யன் தனக்கு உபகாரம் செய்யும் விதத்தில் அளிக்கின்ற தத்வஞானம் என்பதான பலனை அளிப்பதற்கு கருவியாக உள்ள ஆசார்யனுக்குச் செய்யப்படும் தொண்டு. அல்லது சிஷ்யனாக உள்ள தனது ஸ்வரூபத்திற்குத் தகுந்த பலனிலும், அதனை அளிக்கவல்ல சாதனத்திலும் உண்டான “கேட்கவேண்டும்” என்ற ஆசையாகும். அல்லது, ஆசார்யனின் திருமுகமலர்த்தி என்ற பலனை அளிக்கவல்ல சாதனமாக உள்ள அவனுக்குச் செய்யும் கைங்கர்யம் என்றும் கூறலாம். (ஆர்த்தியாவது) – திருவாய்மொழி (10-6-1) – இருள்தருமா ஞாலம் – என்பதற்கு ஏற்ப, நமக்கு உண்டான உண்மையான ஞானத்திற்குத் தடையாக உள்ள இந்த உலகத்திலிருந்து விரைவாக நீங்காத காரணத்தால் ஏற்பட்டும் துன்பம். அல்லது ஆசார்யனின் திருமேனி அனுபவம் கிட்டாத காரணத்தால் உண்டாகும் துக்கம் என்றும் கொள்ளலாம். (ஆதரமாவது) – மேன்மேலும் அனுபவிக்கவேண்டும் என்ற ஆசை ஏற்படும்படியாக ஆசார்யன் அருளிச்செய்த ஸர்வேச்வரனுடைய குணங்களை அனுபவிப்பதில் ஏற்படும் மேன்மேலும் ஆசை என்று கூறலாம். அல்லது, மிகுந்த பசி கொண்ட ஒருவன் உணவைக் கண்டால் அதன் மேலே விழுவது போன்று, ஆசார்யனைக் கண்டால் அவனுடைய கைங்கர்யங்களில் மண்டி விழுவது போன்ற ஆசை என்றும் கூறலாம். (அநஸூயையாவது) – ஸர்வேச்வரன் மற்றும் பாகவதர்கள் ஆகியோரின் வைபவங்கள் குறித்து ஆசார்யன் விரிவாக உபதேசம் செய்யும்போது, ஸ்ரீமத் பகவத்கீதை (9-1) – ப்ரவக்ஷயாம்யநஸூயவே – பொறாமை இல்லாத உனக்கு – என்பதற்கு ஏற்ப எந்தவிதமான பொறாமையும் இல்லாமல் இருக்கவேண்டும். அல்லது, ஆசார்யனுக்கு உள்ள பெருமை மற்றும் தன்னுடன் சேர்ந்து படிக்கும் சிஷ்யர்களின் பெருமை ஆகியவற்றைக் கண்டால், அது குறித்து பொறாமை கொள்ளாமல் இருத்தல் என்றும் கூறலாம். ஸ்தோத்ரரத்னம் (62) –

அஸூயாப்ரஸவபூ: - பொறாமைக்கு பிறப்பிடமாக உள்ளவன் - என்று ஆளவந்தார் அருளிச்செய்த வரிக்கு, நமது பூர்வாசார்யர்கள் ஹிதம் சொன்னவனுடைய உத்கர்ஷமேயாய்த்துப் பொறாதது - நமக்கு நன்மையை அளிக்கவல்ல உபதேசத்தைச் செய்தவனின் பெருமையைக் கூட பொறுத்துக் கொள்ள இயலாதவன் - என்று விளக்கம் உரைத்தது காண்க. ஸர்வேச்வரன் விஷயத்தில் பொறாமை கொள்ளும் ஒருவன், அவனுடைய அடியார்களின் விஷயத்திலும் பொறாமை கொள்வானோ என்று கூறவும் வேண்டுமோ? ஸ்ரீமத் பகவத்கீதையில் (9-1) - இதந்து தே குஹ்யதமம் ப்ரவக்ஷ்யாம் யநஸூயவே - இரகசியமாக பாதுகாத்துவைக்க வேண்டிய இந்த ஞானத்தை பொறாமை இல்லாத உனக்கு உபதேசிக்கிறேன் - என்றது காண்க. இப்படியாகப் பல நற்குணங்கள் உள்ளவனை சிஷ்யன் என்றார்.

322. மந்த்ரமும் தேவதையும் பலமும் பலாநுபந்திகளும் பலஸாதநமும் ஐஹிக போகமுமெல்லா மாசார்யனே யென்று நினைக்கக்கடவன்.

அவதாரிகை - இப்படி உக்தலக்ஷணயுக்தனான சிஷ்யனுக்கு ஸ்வாசார்ய விஷயத்தி லுண்டாக வேண்டும் ப்ரதிபத்தி விசேஷத்தை விதிக்கிறார் மேல் (மந்த்ரமும்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இவ்விதம் கூறப்பட்ட லக்ஷணம் கொண்டுள்ள ஒரு சிஷ்யன், தனது ஆசார்ய விஷயத்தில் எவ்விதம் சிந்திக்கவேண்டும் என்பதை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது “மந்தாரம் த்ராயத இதி மந்த்ர:” என்கிறபடியே அநுஸந்தாத்ரு ரக்ஷகமாயிருந்துள்ள திருமந்த்ரமும், தத்ப்ரதிபாத்ய பரதேவதையும், தத்ப்ரஸாத லப்யமான கைங்கர்யரூப மஹாபலமும், ததநுபந்திகளான அவித்யாதி நிவ்ருத்தி பூர்வகமான ஸ்வஸ்வரூபாவிர்ப்பாவமும் ஸாலோக்யதிகளுமாகிற விவையும், ததாவித பலப்ரதமான ஸாதநமும், புத்ர தார க்ருஹ சேஷத்ர பச்வந்நாத் யநுபவரூபமான இஹலோகத்தில் போக்யமாகிற இவையெல்லாம் நமக்கு நம்முடைய ஆசார்யனையென்று ப்ரதிபத்தி பண்ணக்கடவ னென்கை. “குருரேவ பரம்ப்ரஹ்ம குருரேவ பராகதி: குருரேவ பராவித்யா குருரேவ பராயணம், குருரேவ

பர:காமோ குருரேவ பரந்தநம் யஸ்மாத் ததுபதேஷ்டாஸௌ தஸ்மாத் குருதரோ குரு:” என்றும், “ஐஹிகாமுஷ்மிகம் ஸர்வம் ஸசாஷ்டாஷ்டரதோ குரு: இத்யேவம் யே ந மந்யந்தே த்யக்தவ்யாஸ்தே மநீஷிபி:” என்றும் இப்படி சாஸ்த்ரங்களிற் சொல்லுகையாலே, (நினைக்கக்கடவன்) என்று விதிருபேண அருளிச்செய்கிறார்.

விளக்கம் - மந்தாரம் த்ராயத இதி மந்த்ர: - தன்னை உச்சரிப்பவனைக் காப்பதால் மந்த்ரம் எனப்படுகிறது - என்பதற்கு ஏற்ப த்யானம் செய்பவர்களைக் காப்பாற்றுவதான திருமந்த்ரம், அந்த மந்த்ரத்தால் கூறப்படும் பரதேவதையாகிற ஸர்வேச்வரன், அந்த ஸர்வேச்வரனின் க்ருபை மூலம் கிட்டவல்ல கைங்கர்யம் என்ற உயர்ந்த பலன், அதன் காரணமாக ஏற்படுகின்ற “அறியாமை விலகுதல்” என்பதால் உண்டாகவல்ல தனது ஸ்வரூபம் குறித்த ஞானம், ஸர்வேச்வரனுடன் இருத்தல் மற்றும் அவனை அனுபவித்தபடி இருத்தல் போன்ற நிலை, இவற்றை அளிக்கவல்ல சாதனங்கள், புத்ரன் மனைவி வீடு நிலம் பசு மற்றும் உணவு - இவை அனைத்தும் ஆசார்யனே என்று எண்ணவேண்டும். கீழே உள்ள வரிகளைக் காண்க:

- குருரேவ பரம்ப்ரஹ்ம குருரேவ பராகதி: குருரேவ பராவித்யா குருரேவ பராயணம், குருரேவ பர:காமோ குருரேவ பரந்தநம் யஸ்மாத் ததுபதேஷ்டாஸௌ தஸ்மாத் குருதரோ குரு: - குருவே பரப்ரஹ்மம், குருவே உயர்ந்த கதி, குருவே உயர்ந்த வித்யை, குருவே உயர்ந்த செல்வம், எந்தக் காரணத்தினால் இந்தக் குரு மந்த்ரத்தை உபதேசம் செய்தானோ, அந்தக் காரணத்தினால் அவன் அனைத்திலும் மேம்பட்டவன் ஆவான்.
- ஐஹிகாமுஷ்மிகம் ஸர்வம் ஸசாஷ்டாஷ்டரதோ குரு: இத்யேவம் யே ந மந்யந்தே த்யக்தவ்யாஸ்தே மநீஷிபி: - இந்த உலகில் மட்டும் அல்லாமல், அந்த உலகிலும் பலன் அளிக்கவல்ல திருஅஷ்டாஷ்டர மந்த்ரத்தை உபதேசித்தவன் குரு ஆவான். இப்படியாக யார் நினைக்கவில்லையோ அவர்கள் நல்லவர்களால் கைவிடத்தக்கவர்கள்.

ஆக இப்படியாகப் பல சாஸ்த்ரங்கள் உரைப்பதால் “நினைக்கக்கடவன்” என்று விதித்தார்.

323. “மாதா பிதா யுவதய:” என்கிற ச்லோகத்திலே இவ்வர்த்தத்தைப் பரமாசார்யரு மருளிச்செய்கிறார்.

அவதாரிகை - இப்படி தாமருளிச் செய்த இவ்வர்த்தத்தி லாப்திக்குடலாக இது பரமாசார்ய வசந ஸித்தமுமென் றருளிச்செய்கிறார் (மாதா) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படியாகத் தான் அருளிச்செய்த விளக்கம் நம்புவதற்கு ஏற்றதே என்று உணர்த்தும்விதமாக, இது பரமாசார்யராக உள்ள ஸ்வாமி ஆளவந்தார் வாக்கியத்திலும் உள்ளது என்று காண்பிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது “மாதா பிதா யுவதயஸ் தநயா விபூதி:” என்று, ஐஹிக போகங்களையும், “ஸர்வம்” என்று, அநுக்த ஸகலகதநத்தாலே மந்த்ர தேவதா பலாதிகளையு மெடுத்து, இத்தனையும் ஆழ்வார் திருவடிகளே யென்றருளிச் செய்கையாலே, அந்த ச்லோகத்திலே யிவ்வர்த்தத்தைப் பரமாசார்யரான ஆளவந்தாரு மருளிச் செய்தாரென்கை.

விளக்கம் - அதாவது, ஸ்தோத்ரரத்னம்(3) - மாதா பிதா யுவதயஸ் தநயா விபூதி: - தாயும் தந்தையும், மக்களும், செல்வமும் - என்று இந்த உலகத்தில் உள்ள இன்பங்களையும், “ஸர்வம்” என்ற பதம் மூலம் இவற்றில் கூறப்படாத மற்ற அனைத்து பலன்களையும் கூறிய பின்னர் - இவை அனைத்தும் நம்மாழ்வாரின் திருவடிகளே ஆகும் - என்று அருளிச்செய்தார். இதனால் இந்த ச்லோகத்தில் இங்கு உரைக்கப்பட்ட பொருளையே ஆளவந்தாரும் முன்பு அருளிச்செய்தார் என்று கருத்து.

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

.....தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 107)

2-1-1 வாயும் திரையுக்கும் கானல் மடநாராய்

ஆயு மமருலகும் துஞ்சிலும் நீ துஞ்சாயால்

நோயும் பயலைமையும் மீதூர எம்மேபோல்

நீயும் திருமாலால் நெஞ்சம் கோட்பட்டாயே

பொருள் – மேன்மேலும் ஓங்கியபடி வருகின்ற அலைகள் நடக்கின்ற கடற்கரையில் உள்ள சோலையில் தங்கியுள்ள நாரையே! என்னைக் குறித்து எப்போதும் சிந்தித்தபடி உள்ளதால் உறக்கம் இல்லாதவளாகிய எனது தாயும், எப்போதும் உறங்காதவர்கள் என்றுள்ள தேவர்களும் உறங்கினாலும் நீ உறங்காமல் உள்ளாய். எனவே உனது சரீரத்தில் நோய் ஏற்பட்டு, அதன் காரணமாகப் பசலை என்பதான உடல் வெளுப்பு ஏற்பட்டு, எங்களைப் போன்று நீயும் ஸர்வேச்வரனால் பீடிக்கப்பட்டாயோ?

அவதாரிகை – பிரிந்தார் இரங்குவது நெய்தல் நிலத்திலேயாகையாலே, கடற்கரைச் சோலையைப் பற்ற இவள் பிரிவுக்கு இரங்கியிருக்கச்செய்தே, அங்கே ஆமிஷார்த்தமாக அவதாநம் பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறதொரு நாரை கண்ணுக்கு இலக்காக, அதின் உடம்பில் வெளுப்பைக் கண்டு, அதுவும் தன்னைப்போலே பிரிவாற்றாமையாலே வந்த வைவர்ண்யத்தோடே இருக்கிறதாகக் கொண்டு,

“பாவினேன், நீயும் நான் அகப்பட்ட விஷயத்திலே அகப்பட்டு நெஞ்சு பறியுண்டாயாகாதே?” என்கிறாள்.

விளக்கம் - அந்தப்புரத்தில் வசிக்கும் இவளுக்குக் கடற்கரையில் உள்ள ஒரு பறவை குறித்து எப்படி அறிந்தாள் என்ற கேள்வியை எழுப்பியவராக விடை அருளிச்செய்கிறார். பிரிந்தவர்கள் துக்கத்துடன் நிற்பது நெய்தல் நிலத்தில் என்பதால், கடற்கரையில் ஒட்டியுள்ள ஒரு சோலையில் இவள் பிரிவு காரணமாக வருத்தத்துடன் உள்ளாள். அப்போது அங்கு இரை தேடுவதற்காக இங்கு தங்கியிருந்த நாரை ஒன்றை கண்டாள். அதன் உடல் வெண்மையாக இருப்பதையும் கண்டாள். அப்பொழுது தன்னைப் போன்றே அந்த நாரைக்கும் பிரிவாற்றாமைக் காரணமாக உடல் வெளுத்தது என்று கருத்தில் கொண்டவளாக, “பாவினாகிய நான் அகப்பட்டுக் கொண்டு தவிக்கும் விஷயத்திலே நீயும் அகப்பட்டு, உனது உள்ளம் அபகரிக்கப்பட்டவளாக உள்ளாயோ?”, என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (வாயும் திரையுகளும்) வாய்கை - கிட்டுகை. பெரிய மலைபோலே வந்து கிட்டுகிற திரைகள் மேலே தாவிப்போகா நின்றாலும் நினைத்தது கைப்புருமளவும் சலியாதே இருக்குமாயிற்று. பகவத் த்யாநபரர் இருக்குமாபோலே இருக்கும். “அலைகடல் நீர் குழம்ப அகடாடவோடி அகல்வானுரிஞ்ச முதுகில் மலைகளை மீது கொண்டு வருமீனை” மறவாதிருப்பார்க்குப் போலியாயிரா நின்றது, அலைகள் மீது கொண்டு வருமீன் மறவாதிருக்கிற இதுவும்.

விளக்கம் - (வாயும் திரையுகளும்) - வாய்கை என்றால் கிட்டுதல் என்று பொருள். பெரியமலை போன்று வந்து மோதும் அலைகள். அவற்றின் மேலே தாவிச் செல்லவேண்டும் என்பது போன்று உயர்ந்த அலைகள். இங்குள்ள “மடநாராய்” என்ற பதத்தில் காணப்படும் “மட” என்பது மடப்பம் என்பதைக் குறிக்கும்; அதாவது எடுத்த செயலை விடாதிருத்தல். இதன் கருத்து என்னவென்றால் - அந்த மலைகள் போன்ற அலைகளைத் தாவிப்போக முயற்சி செய்தபோதிலும் அது இயலாமல் போனது, ஆனாலும் அந்த முயற்சி பலிக்கும்வரை சோர்ந்துபோகாமல் இருக்கும்.

எண்ணிய செயல் கைகூடும் வரை சோர்ந்து போகாமல் இருப்பதற்கு உதாரணம் காட்டுகிறார் - பகவானை த்யானிப்பவர்கள் சோர்ந்து போகாமல் உள்ளது போன்று இருக்கும் நாரை. பெரிய திருமொழி (11-4-1) - அலைகடல் நீர் குழம்ப அகடாடவோடி அகல்வானுரிஞ்ச முதுகில் மலைகளை மீது கொண்டு வருமீனை - ப்ரளய காலத்தில் தேவர்கள் தங்களுக்கு ஏற்ற இடம் கிட்டாமல் ,”எங்களைக் காப்பாற்ற உன்னைத் தவிர வேறு இடம் இல்லை”, என்று புலம்பினர்; அப்போது, “நான் உங்களுக்கு ரக்ஷகனாக இருப்பேன்”, என்று கூறி தனது கருணை காரணமாக ஸமுத்ர நீர் குழம்பு போன்று கலங்கும்படியும், தனது கீழ் வயிற்றிலே அலைகள் வீசும்படியும், ஆகாயத்தில் உள்ள தேவர்களின் இருப்பிடம் வரை ஓங்கி நிற்கின்ற மலைகள் அழிந்துபோகாமல் தனது முதுகில் வைத்து நின்றபடியும் உள்ள மத்ஸ்யரூபம் கொண்டவனை எப்போதும் மறக்காமல் இருப்பாயாக - என்பதற்கு ஏற்பமறக்காமல் இருப்பவர்களுக்கு உதாரணம் காட்டுவது போன்று அலைகள் கொண்டு வரும் மீன்களை மறக்காமல் இந்த நாரையும் உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - “கிரயோ வர்ஷதாராபிர் ஹந்யமாநா ந விவ்யது: அபியூயமாநா வ்யஸநைந் யதாதோக்ஷஜ சேதஸ:” என்று சொல்லக்கடவதிறே. நிரந்தரமாக வர்ஷ தாரைகள் விழாநிற்கச் செய்தேயும் மலைகள் சலியாதே நின்றன; என் போலே என்றால் -”ஸர்வேச்வரனே ரக்ஷகன்” என்றிருப்பார் தாபத்ரயங்களால் வந்த வ்யஸநங்களுக்கு இடையாதேயிருக்குமாபோலே.

விளக்கம் - இதுவரை “மீனைக் குறிக்கோளாகக் கொண்டு நிற்கும் நாரை” என்பதைக் கருத்தில் கொண்டு உதாரணம் காட்டினார். இனி “திரையுகளும்” என்பதற்கு உதாரணம் காட்டுகிறார். ஸ்ரீமத் பாகவதம் (10-20-15) - கிரயோ வர்ஷதாராபிர் ஹந்யமாநா ந விவ்யது: அபியூயமாநா வ்யஸநைந் யதாதோக்ஷஜ சேதஸ: - ஸர்வேச்வரனிடம் மனதைப் பதித்தவர்கள் துன்பங்களால் பாதிக்கப்பட்டாலும் வேதனை கொள்ளாமல் இருப்பது போன்று, தாரையாகப் பெய்யும் மழையால் அடிப்பட்டாலும் மலைகள் அசைவதில்லை - என்பது காண்க. அதாவது எப்போதும் மழை பொழிந்தாலும் மலைகள் அசையாமல் உள்ளன; இது எது போல் என்றால், “ஸர்வேச்வரன் மட்டுமே ரக்ஷகன்” என்று உள்ளவர்கள் மூன்று வகையான துன்பங்கள் வந்தபோதிலும் (ஆத்யாத்மிகம், ஆதிதைவிகம், ஆதிபௌதிகம் - இறைவனால் ஏற்படும் துன்பம், தன்னால் ஏற்படும் துன்பம்,

மற்ற மனிதர்களால் ஏற்படும் துன்பம்), கவலைப்படாமல் இருப்பது போன்று ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - வந்து கிட்டுகிற திரை உகளாநின்றுள்ள, கானலிலே - நெய்தல் நிலத்திலே இருக்கிற மடநாராய்! யாகங்களும் பண்ணிப் பவித்ரங்களும் முடிந்திட்டு “தார்மிகர்” என்னுபடித் திரியாநிற்பர்களிறே பரஹிம்ஸை பண்ணா நிற்கச்செய்தே க்ராமணிகள்; அப்படியே சஷுத்ர மத்ஸ்யங்கள் வந்தாலும் அநாதரித்திருக்குமாயிற்று நினைத்தது கைப்புருமளவும்; பற்றிற்று விடாதொழிகையிறே மடப்பமாவது. (ஆயும்) என் பிறப்பே பிடித்து உறங்காத தாயும் உறங்கிலும். (அமருலகும் துஞ்சிலும்) தங்கள் ஸத்தையே பிடித்து உறங்காத நித்யஸூரிகள் உறங்கிலும் நீ உறங்குகிறிலை.

விளக்கம் - “திரையுகளும்” என்ற பதத்தை நாரைக்கும் கானலுக்கும் அடைமொழியாக இடலாம். கானல் என்றால் நெய்தல் நிலம் மற்றும் கடற்கரை சோலை என்று பொருள். நெய்தல் நிலம் என்பது ஸமுத்திரத்தின் கடற்கரை ஆகும். நாரைக்கு இது அடைமொழி என்பது ஆசார்ய ஹ்ருதயத்தில் (154) - திரையுகளும் வ்யஸநவ்யதை - வந்து கிட்டும் மீன்களின் பொருட்டு சலிக்காமல் நிற்கும் நாரைகள் - என்பதன் மூலம் தெளிவாகிறது. இனி இந்த அடைமொழியைக் கானலுக்கு உரைக்கிறார். அதாவது பகவத் விஷயத்தில் உள்ள கிராமத்தின் தலைவர்களை இந்த விஷயத்தில் உதாரணம் காட்டுகிறார். கிராமத்தில் உள்ள தலைவர்கள் மற்றவர்களுக்குத் துன்பம் ஏற்படுத்தியபடி உள்ளபோதும் யாகங்கள் செய்தும், தர்ப்ப பவித்ரங்கள் தரித்தும் இருந்து தாங்கள் “தார்மிகர்” என்று கூறித்திரிவர்; இது போன்று, தான் எதிர்பார்க்கும் பெரிய மீன்கள் கிட்டும்வரை, சிறிய மீன்கள் வந்தாலும் அவற்றை உண்ணாமல் நிற்கும். இப்படியாக உள்ள நிலையை மடப்பம் என்கிறார். இந்தப் பொருள் மடப்பம் என்பதற்குப் பொருந்துமோ என்றால், பற்றிய குறிக்கோளை விடாமல் உள்ளதால் பொருந்தும் என்று கருத்து. (ஆயும்) - எனது பிறப்பு தொடங்கியதிலிருந்து உறக்கம் இன்றி உள்ள எனது தாய் உறங்கியபோதிலும். (அமருலகும் துஞ்சிலும்) - தங்களுடைய இருப்பு என்பதை விடாமல் உறங்காமல் உள்ள நித்யஸூரிகள் உறங்கினாலும் நீ உறங்குவதில்லை.

வ்யாக்யானம் – இவளைப் பெற்ற தாய்க்கு உறக்கமின்றிக்கேயொழிவானென்? என்னில் – முன்பெல்லாம் “இவளுக்கு ஸத்ருசனாயிருப்பானொருவனைப் பெற்றுக் கொடுத்தோமாக வல்லோமே” என்று கண்ணுறங்காது; பின்பு நாயகனைப் பிரிந்து இவள் நோவுபடுகிறபடியைக் கண்டு, அத்தாலே கண்ணுறங்காது; “பதி ஸம்யோக ஸுலபம் வயோ த்ருஷ்ட்வா ச மே பிதா, சிந்தார்ணவ கத:” என்றாளிறே பிராட்டி. “ஒரு உபக்நத்திலே கொண்டு போய்ச் சேர்த்து நோக்கில் நோக்கலாய், இல்லையாகில் கிடையாதபடியான பருவமாய் இரா நின்றது, இவளுக்கு ஈடாயிப்பான் ஒருவனைப் பெற்று அவன் கையில் காட்டிக் கொடுத்தோமாக வல்லோமே” என்று – எங்களையர் சிந்தார்ணவகதரானார் என்றாளிறே பிராட்டி. அப்படியேயிறே இவளைப் பெற்ற தாயாரும் கண்ணுறங்காதே படும்படி. அநிமிஷராய் ஸதாதர்சநம் பண்ணுகிறவர்களாகையாலே நித்யஸூரிகளுக்கும் தானே நித்யரையில்லையே.

விளக்கம் - இவளைப் பெற்ற தாய்க்கு ஏன் உறக்கம் வராமல் இருந்தது என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். இவளுடைய யௌவனப் பருவத்தில், “இவளுக்கு ஏற்றவனாக இருக்கும் ஒருவனை இவளுடைய கணவனாக அமைத்துத் தர வேண்டுமே”, என்ற ஏக்கம் காரணமாகக் கண்கள் உறங்காமல் இருப்பாள். பின்னர் நாயகனைப் பிரிந்து இவள் படும் துன்பங்களைக் கண்டு கண்கள் உறங்காமல் இருப்பாள். இராமாயணம் அயோத்யா காண்டத்தில் (118-34) – பதி ஸம்யோக ஸுலபம் வயோ த்ருஷ்ட்வா ச மே பிதா, சிந்தார்ணவ கத: - எனக்கு விவாக வயது வந்துவிட்டது என்று அறிந்த எனது தந்தையான ஜனகர், மிகவும் மனம் தாழ்ந்து கவலை அடைந்தார் – என்று சீதை உரைத்தமை காண்க. அதாவது – ஒரு கொள்கொம்பிலே கொண்டு போய் சேர்க்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் கொண்டவராக, இவளுக்கு ஈடாக இருக்கும் ஒருவனைக் கண்டு அவன் கையில் இவளை ஒப்படைக்கவேண்டுமே என்று எங்கள் தந்தை கவலைக்கடலில் மூழ்கினார் – என்றாள். இது போன்றே இவளுடைய தாயும் கண்கள் உறங்காமல் தவிக்கிறாள். எப்போதும் கண்கள் இமைக்காதபடி ஸர்வேச்வரனை எப்போதும் தரிசிப்பவர்கள் என்ற காரணத்தால் நித்யஸூரிகளுக்கு உறக்கம் இல்லை.

வ்யாக்யானம் - (நோயும் பயலைமையும்) மாநஸவ்யதையும், அத்தாலே வந்து வைவர்ண்யமும் தன்பக்கலிலே காண்கையாலே இவ்விரண்டும் அதுக்கு உண்டு என்றிருக்கிறாள். (மீதுரா) விஷமேறினாப்போலே உடம்பிலே பரக்க. (எம்மேபோல்) இப்படி க்லேசப்படுகைக்கு நானொருத்தியும் என்றிருந்தேன்; நீயும் என்னைப்போலே ஆவதே? துக்க பரிபவங்களைப் பொறுத்திருக்கையாலும், பற்றிற்று விடாதிருக்கிறபடியாலும், வைவர்ண்யத்தாலும் என்னைப் போலேயிராநின்றாய். (நீயும்) விரஹவ்யஸநம் பொறுக்கமாட்டாத மார்த்தவத்தையுடைய நீயும். “தத் தஸ்ய ஸத்ருசம் பவேத்” என்றிருக்கமாட்டாமைக்கு இருவரும் ஒத்தோமோ? (திருமாலால் நெஞ்சம் கோட்பட்டாயோ) மாநஸவ்யதையும் வைவர்ண்யமும் இருந்தபடி கண்டேனுக்கு, நீயும் நான் அகப்பட்ட துறையிலே அகப்பட்டாயாகாதே? “மைந்தனை மலராள் மணவாள” னையோ நீயும் ஆசைப்பட்டது? (நெஞ்சம் கோட்பட்டாயே) நெஞ்சு பறியுண்டாயாகாதே? தோற்புரையன்றியே மறுபாடுருவ வேர்ப்பற்றிலே நோவுபட்டாயாகாதே?

விளக்கம் - (நோயும் பயலைமையும்) - மனதில் உள்ள துன்பம் மற்றும் அதன் காரணமாக ஏற்பட்ட பசலை நோயும் தன்னிடம் காணப்பட்டதால், அந்த இரண்டும் நாரை வெளுத்திருப்பதன் காரணமாக, அதற்கும் உள்ளது என்று எண்ணுகிறாள். (மீதுரா) - விஷம் உடலில் ஏறியது போன்று பரபரத்தாள். (எம்மேபோல்) - “எம்” என்பது ஆத்மா மற்றும் சரீரம் ஆகிய இரண்டையும் குறித்தது. இவ்விதம் துன்பம் அடைவதற்கு நான் மட்டுமே என்று இருந்தேன்; நீயும் என்னைப் போன்று ஆனாயே! துக்க பரிவங்களைப் பொறுத்துக் கொள்வதாலும், பகவத் விஷயத்தை விடாமல் உள்ளதாலும், பசலை நிறத்தாலும் நீ என்னைப் போன்றே உள்ளாய். (நீயும்) - விரகதாபத்தின் துன்பத்தை பொறுக்க இயலாத மென்மை கொண்ட நீயும். இராமாயணம் ஸுந்தர காண்டம் (38-62) - தத் தஸ்ய ஸத்ருசம் பவேத் - இராமன் இங்கு வந்து பகைவரை வென்று அழைத்துச் செல்வதே சிறந்தது - என்று பொறுமையுடன் இருந்த சீதை போன்று இல்லாமல் உள்ள நிலையில் நாம் ஒத்துள்ளோமோ? (திருமாலால் நெஞ்சம் கோட்பட்டாயோ) - மனதில் துன்பமும், பசலை நோயும் கூடியபடி நீ உள்ளதை நான் கண்டேன்; நான் அகப்பட்ட இலக்கிலே நீயும் சிக்கிக்கொண்டாயோ? திருவாய்மொழி (1-10-4) -

மைந்தனை மலரான் - புருஷகாரமாக நிற்பவளுடைய நாயகனையோ நீ யும் விரும்பினாய்? (நெஞ்சம் கோட்பட்டாயே) - நெஞ்சத்தை பறி கொடுத்தாயோ? அந்தகாரணமாகிய நெஞ்சத்தை ஏன் கூறினான்? உனது சரீரத்தில் நோய் ஏற்படுவது மட்டுமே அல்லாமல் அதனையும் ஊடுருவிச் சென்று உனது நெஞ்சத்தில் நோய் உண்டானதோ? நெஞ்சம் அனைத்திற்கும் காரணம் என்பதால் வேர்ப்பற்று என்றார்.

2-1-2 கோட்பட்ட சிந்தையையாய்க் கூர்வாய வன்றிலே

சேட்பட்ட யாமங்கள் சேராதிரங்குதியால்

ஆட்பட்ட வெம்மேபோல் நீயும் அரவணையான்

தாட்பட்ட தண்டுழாய்த் தாமம் காழுற்றாயே.

பொருள் - பறிகொடுத்த மனதைக் கொண்டு, அதற்கு ஏற்றாப்போலே உள்ள குரல் உள்ள அன்றில் பறவையே! நீளமான உள்ள இரவுப் பொழுதுகளில் அவனுடன் சேர இயலாமல் துக்கத்துடன் உள்ளாய். எனவே அவனுக்கு அடிமைப்பட்ட எங்களைப் போன்று நீயும் ஆதிசேஷனின் சயனித்துள்ள ஸர்வேச்வரனுடைய திருவடிகளில் உள்ள குளிர்ந்த துளசிமாலையை விரும்பி நின்றாயோ?

அவதாரிகை - இப்படி நாரையைப் பார்த்து வார்த்தை சொல்லா நிற்கச்செய்தே, அருகே நின்ற பணையிலே தங்கின அன்றிலானது வாயலகு நெகிழ்த்தவறே கூப்பிட்டது; இதினுடைய ஆர்த்த த்வநியைக் கேட்டு, “பாவினேன், நீயும் என்னைப் போலே அகப்பட்டாயாகாதே?” என்கிறார்.

விளக்கம் - இப்படியாக அங்கிருந்த நாரையை நோக்கி அவள் உரைத்துக் கொண்டிருந்தாள். அப்போது அருகே இருந்த ஒரு பனைமரத்தில் இருந்த அன்றில் பறவையானது தனது வாய் அலகை நெகிழ்ந்தபடி அழைத்தது. இப்படியாக ஒலித்த அதன் துன்பம் நிறைந்த குரலைக் கேட்ட இவள், “பாவினாகிய என்னைப் போன்று நீயும் அகப்பட்டாயோ?”, என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (கோட்பட்ட சிந்தையையாய்) அபஹரிக்கப்பட்ட ஹ்ருதயத்தை யுடையையாய்; “அபஹ்ருதமான மநஸ்ஸு” என்று அறிந்தபடி என்னென்னில்; அதினுடைய அடியற்ற த்வநிதான் “நெஞ்சிழந்தது” என்று தோற்றநின்றது காணும் இவளுக்கு. (கூர்வாய அன்றிலே) தனியராயிருப்பாரை இரு துண்டமாக இடவல்ல த்வநியாயிற்று. (கூர்வாய்) வாயென்று வார்த்தை. அன்றியே, கூர்த்த வாயலகையுடைய என்னுதல். (சேட்பட்ட யாமங்கள்) ராத்ரியாய் நெடுகுகையன்றிக்கே, யாமங்கள்தோறும் நெடுகாநின்றதாயிற்று. (சேராது இரங்குதியால்) நெடுகுகிற யாமங்களில் படுக்கையிற் சேராதொழிந்தாலும் தரிக்கலாமிநே. அங்ஙனே செய்யாதே சிதிலையாக நின்றாய்.

விளக்கம் - (கோட்பட்ட சிந்தையையாய்) - அபகரிக்கப்பட்ட மனதை உடையதாக. அரும்பத உரையில் - ஹே குரரி! ஈச்வரனால் இரவுப்பொழுதில் அபகரிக்கப்பட்ட ஞானம் கொண்டதான இந்த உலகம் உறங்கியபடி உள்ளது; அப்போது உன்னை விட்டு அகன்று போயுள்ள உறக்கம் காரணமாக நீ சயனிக்கவில்லை. எங்கள் போன்று அவனை நீ அழைத்தபடி உள்ளாய். எங்கள் தோழியே! தாமரை போன்ற கண்களும், தாமரை போன்ற மலர்ந்த புன்னகையும் கொண்ட க்ருஷ்ணனால் நீயும் துக்கத்துடன் கூடிய மனதை அடைந்தாயோ? - என்றது காண்க. “அபகரிக்கப்பட்ட மனம்” என்று எப்படி அறியப்பட்டது? அந்த அன்றில் பறவையின் பிடிப்பற்ற குரல் என்பது “இந்தப் பறவை உள்ளத்தை இழந்தது” என்று இவளுக்குத் தோன்றியது. (கூர்வாய அன்றிலே) - வாய் என்றால் வார்த்தை என்று பொருள். அதாவது தனியாக உள்ளவர்களை இரு துண்டங்களாக பிளக்கவல்லது போன்ற ஒலியுடன் கூடிய வார்த்தைகள் என்று கருத்து. அல்லது கூர்மையான வாய் அலகுகள். (சேட்பட்ட யாமங்கள்) - சேண் என்றால் நீண்டதாக என்று பொருள். நீண்ட யாமங்கள் என்று கருத்து. இரவு மட்டும் நீண்டிருப்பதில்லை, இரவுப் பொழுதின் ஒவ்வொரு யாமங்களும் நீண்டுள்ளன. (சேராது இரங்குதியால்) - நீண்டதாக விரிகின்ற யாமங்கள் என்றபோதிலும் படுக்கையில் கிடந்தால் உயிர் தரிக்கலாம்; ஆனால் அப்படியும் செய்ய இயலாமல் வருந்தும் மனம் கொண்டாய்.

வ்யாக்யானம் - (ஆட்பட்ட எம்மேபோல்) நெஞ்சு பறியுண்டு படுக்கையிலும் சேராதே நோவுபடுகைக்கு என்னைப் போலே நீயும் அவன் திருவடிகளில் தாஸ்ய

பரிமளத்திலேயாகாதே அகப்பட்டது? (நீயும்) நாட்டாரில் வ்யாவ்ருத்தமாகப் போந்திருக்கிற நீயும். “பதிம் விச்வஸ்ய”, “யஸ்யாஸ்மி” என்றோதினாயல்லை. மயர்வற மதிநலம் பெற்றாயல்லை. எந்தனை உட்புகாத நீயும் இப்படியாவதே!

விளக்கம் - (ஆட்பட்ட எம்மேபோல்) - உள்ளத்தைப் பறி கொடுத்து படுக்கையிலும் கிடக்க இயலாமல், நோய் உண்டாகும்படி, நீயும் என்னைப் போன்று அவன் திருவடிகளில் அடிமைத்தனம் என்ற வாசனையில் அகப்பட்டாயோ? (நீயும்) - இந்த ஊரில் உள்ளவர்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டு உனது வீட்டில் உள்ள நீயும். பதிம் விச்வஸ்ய - இந்த உலகில் பதியாக உள்ளவன், யஸ்யாஸ்மி - நான் அவனைச் சேர்ந்தவன் - போன்ற வேத வரிகளை நீ ஓதவில்லை; மயர்வற மதிநலமும் கிட்டப் பெற்றவள் இல்லை. ஆக என்னளவு இல்லாத நீயும் இவ்விதம் ஆனாயே!

வ்யாக்யானம் - (அரவணையான் இத்யாதி) - “திருமாலால்” என்றதிறே கீழே; இருவருமானால் இருப்பது படுக்கையிலேயாயிருக்குமே; “அவனும் அவளுமாய்த் துகைத்த திருத்துழாய்மாலை பெறவேணும்” என்று அதையோ நீயும் ஆசைப்பட்டது? (தாட்பட்ட தண்டுழாய்த்தாமம்) “சுடர்முடிமேல்” துழாயொழிய, அவர்களிருவரும் கூடத் துகைத்த துழாயையோ நீயும் ஆசைப்பட்டது? புகுகிலே தோய்த்தெடுத்தாப் போலே பரிமளத்திலே தெரியுமே; கலம்பகன் நாறுமே. “தாளிணைமேல் அணி தண்ணந்துழாய்” என்றிறே தான் கிடப்பது. தாமம் - ஒளியும், மாலையும். (காமுற்றாயே) ஸங்கத்தளவிலே நின்றிலையாகாதே? பெறில் ஜீவித்தல், பெறாவிடில் முடிதலான அவஸ்தையை ப்ராபித்தாயாகாதே?

விளக்கம் - (அரவணையான் இத்யாதி) - கடந்த பாசுரத்தில் “திருமாலால்” என்றாள். இருவரும் சேர்ந்து இருத்தல் என்பது படுக்கையில் அல்லவோ? ஆகவே இங்கு அரவணையான் என்று படுக்கையை உரைத்தாள். அதாவது “அவனும் பெரியபிராட்டியுமாகச் சேர்ந்து துகைத்த துளசிமாலையை அடையவேண்டும்” என்று நான் விரும்பியது போன்று நீயும் விரும்புகிறாயோ? (தாட்பட்ட தண்டுழாய்த்தாமம்) - திருவாய்மொழி (1-9-7) - சுடர்முடிமேல் - என்பதற்கு ஏற்ப திருமுடியில் உள்ள துளசிமாலை அல்லாது, அவர்கள் துகைத்த துளசியை நீ

விரும்பியுள்ளாயோ? மலை எருக்கில் தோய்த்து எடுத்தது போன்ற பரிமளம் அதில் உண்டாகுமே; திருவாய்மொழி (4-2-5) – தாளிணைமேல் அணி தண்ணந்துழாய் – என்று அல்லவோ நான் உள்ளேன்? தாமம் – ஒளியும், மாலையும். இங்கு தாமம் என்பது மாலையைக் குறிப்பதாக உள்ளது. (காமுற்றாயே) – அவர்கள் ஒன்றாக இருப்பது போன்று நாமும் இருக்கவேண்டும் என்ற அளவில் நீ நின்றால் ஆகாதோ? அல்லது அவர்கள் ஒன்றாக இருப்பதைக் கண்டால் போதுமானது என நின்றால் ஆகாதோ? அந்தத் துளசிமாலையைப் பெற்றால் உயிர் தரிப்பது, இல்லையேல் முடிவது என்ற நிலை ஏற்பட்டதோ?

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவிருத்தம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்த

வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 72)

68. மலர்ந்தே யொழிந்தில மாலையும் மாலைப்பொன் வாசிகையும்
புவந்தோய் தழைப்பந்தல் தண்டுற நாற்றிப் பொருகடல் சூழ்
நிலந்தாவிய வெம்பெருமான்றனது வைகுந்தமன்னாய்
கலந்தார் வரவெதிர் கொண்டு வன்கொன்றைகள் கார்த்தனவே

பொருள் - அலைகள் வீசுகின்ற ஸமுத்திரத்தால் சூழப்பட்ட இந்தப் பூமியை அளந்து எடுத்துக்கொண்ட ஸர்வேச்வரனுடைய ஸ்ரீவைகுண்டம் போன்று இன்பம் அளிக்கக்கூடியவளாக உள்ளவளே! திடமான கொன்றை மரங்கள் உன்னுடன் கலந்திருந்த ஸர்வேச்வரனுடைய வரவை எதிர்ப்பார்த்தபடி மிகுந்த அரும்புகளுடன் கூடியவையாக உள்ளன. ஆனால் மாலைகளாகவும், மாலையாகவே செய்யப்பட்ட பொன்மயமான சரங்களாகவும் பூமியில் படிந்து நிற்கும் அளவிற்குத் தழைத்தபந்தல் போன்ற தனது கிளைகளில் மலர்ந்த பூக்களுடன் அவை காணப்படவில்லை.

அவதாரிகை - கலந்து பிரிந்து தலைமகன் “கொன்ற பூக்குங்காலத்திலே வருகிறேன்” என்று காலங்குறித்துப் போனானாய், அக்காலம் வந்து அவையும் பூக்கச்செய்தே அவன் வாராமையாலே தலைமகன் தளர, அத்தைக் கண்ட தோழியானவள், அக்கால மல்லவென்ன வொண்ணாதபடி யதுமுடுகிக்கொண்டு நிற்கையாலே, “இவை பூக்க உத்யோகிக்கிறனவித்தனை, பூத்துச்

சமைத்தனவில்லை காண், ஆன பின்பு அவனும் வந்தானத்தனை, நீயஞ்சாதே கொள்” என்று அவளையாச்வஸிப்பிக்கிறாள்.

விளக்கம் – நாயகியைக் கலந்து பிரிந்து சென்ற தலைமகன் அவளிடம், “நான் கொன்றை மலர்கள் மலர்கின்ற காலத்தில் வருகிறேன்” என்று கூறி விட்டுச்சென்றான். அந்தக் காலம் வந்த பின்னர், அந்த மலர்களும் மலரத் தொடங்கின. ஆயினும் தலைவன் வராத காரணத்தால் நாயகி தளர்ந்தாள். இதனைக் கண்ட அவளுடைய தோழி, அந்த மரங்கள் இது அந்தக் காலம் அல்ல என்று கூற இயலாதபடி மலரத் தொடங்கியதைக் கண்டாள். உடனே அவள், “இவை மலரத் தொடங்குகின்றனவே அல்லாமல், முற்றிலுமாக மலர்ந்து காணப்படவில்லை. ஆகவே அவன் சரியான காலத்தில் நிச்சயமாக வருவான். நீ அச்சம் கொள்ளாமல் இருப்பாயாக”, என்று அவளைச் சமாதானம் செய்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் – (மலர்ந்தே யொழிந்தல) “அக்காலமல்ல காண்” என்னுமே தோழி, “கெடுவாய்! இவையிங்ஙனே மலராநிற்க அல்ல காணென்னும்படி யெங்ஙனே” என்ன, மலர உபக்ரமித்த வித்தனைகாண். மலர்ந்து சமைந்ததில்லை காண். (மாலையித்யாதி) மாலைகளாகவும், அம்மாலைகளாகவே சமைந்த பொன்வாசிகை போலே சுருளவுமிறே யவைதான் பூப்பது. கண்டாருடைய விந்தரியங்கள் அபஹ்ருதமாம்படி யென்னுதல். தரையிலே வந்து தோயும்படி யென்னுதல். “தழைப்பந்தல் தண்டுற நாற்றி மலர்ந்தே யொழிந்தல” என்னுதல், “தண்டுற நாற்றிக் கார்த்தன” என்னுதல். தழைப்பந்தலாகப் பணைகள் தோறும், கண்கள் தோறும், நாற்றி,

விளக்கம் – (மலர்ந்தே யொழிந்தல) - தலைவியிடம் தோழி, “இது அவன் கூறிச் சென்ற காலம் அல்ல”, என்றாள். இதனைக் கேட்ட தலைவி, “சரியாய்ப் போயிற்று! இவை இப்படி மலர்ந்துள்ளதைக் கண்டும், இது அந்தக் காலம் அல்ல என்று எப்படிக் கூறுகிறாய்?” என்றாள். இதற்குத் தோழி, “அவை மலர முயற்சிகள் எடுத்துக் கொண்டிருப்பதைக் காண்பாயாக, முற்றிலுமாக மலர்ந்து காணப்படவில்லையே”, என்றாள். (மாலையித்யாதி) - மாலைகள் போன்றும், அந்த மாலைகளால் அமைக்கப்பட்ட பொன்வாசிகைகள் போன்றும் காணப்பட்டால்

மட்டுமே அவை மலர்ந்தன என்று கூறமுடியும். அவற்றைக் காண்பவர்களின் இந்திரியங்கள் அபகரிக்கப்படும் விதத்தில் அவை தரையில் வந்து படிந்து காணப்படவேண்டும். அதாவது “தழைப்பந்தல் தண்டுற நாற்றி மலர்ந்தே யொழிந்தல்” என்று படிக்கவேண்டும். அல்லது “தண்டுற நாற்றிக் கார்த்தன” என்று கொள்க.

வ்யாக்யானம் - (பொருகடலித்யாதி) அவனுடைய அழியாத நித்யவிபூதியோ டொத்துள்ள வளல்லையோ நீ? அவனுன்னை யழியவிட்டிருக்குமோ? ஆவதழிவதொரு விபூதியும் அழியக்கூடாததொரு விபூதியுமாயிறே யிருப்பது. அழியவிட்டு மீட்டுக் கொள்ளும் லீலாவிபூதியை. முதலிலே அழிகைக்கு ஸம்பாவனையில்லாதபடி நோக்கும் நித்யவிபூதியை. பொரா நின்றுள்ள கடலாலே சூழப்பட்ட பூமியைத் தாவினந்து கொண்டு அச்சிகலாலே யாச்ரித வர்க்கத்துக் கடங்க நாதனானவன். (தனது வைகுந்தமன்னாய்) உனக்கு ஸ்வரூப ஜ்ஞாநமுமின்றிக்கே யொழியுமோ? அவன்தான் நித்யவிபூதியொ டொத்திருந்துள்ளவள்ளன்றோ நீ? அவ்விபூதியை விடிலன்றோ உன்னை விடுவது? உன்னைத் தளர விட்டிருக்குமோ? (கலந்தார்) உன் ஸ்வரூபத்தை யறியாதொழிந்தால் அவன் தன் ஸ்வரூபத்தையு மறியாதொழியுமோ? உன்னோடே கலந்து சுவடறிந்தவன், உன்னை விட்டிருக்குமோ? “கலந்தார்” என்றே காணாமவனுக்கு நிரூபகம் (வரவெதிர்கொண்டு) வாசியறியாத ஸ்த்தாவரங்களுங்கூட “அகாலபலினோ வ்ருக்ஷா:” என்று அவன் வர உத்யோகிக்கிறபடியைக் கண்டு அலரா நிற்க நீ தளருமித்தனையோ? (வன்கொன்றைகள்) அவன் வரில் அலரக்கடவதாய் இல்லையாகில் தவிருமதாய் இப்படியவன் வரவோடு தப்பாதான கொன்றைகள். (கார்த்தன) சினைத்தன; கருவடைந்தாலொரு நிறமுண்டிறே யிடுவது, அத்தைச் சொல்லிற்றாதல், அன்றியே கார்காலத்தைக் காட்டி நின்றனவென்னுதல்.

பொருகடல் சூழ் நிலந்தாவிய வெம்பெருமான் தனது வைகுந்தமன்னாய், வன்கொன்றைகள் கலந்தார் வரவெதிர் கொண்டு கார்த்தன, மாலையும் மாலைப் பொன்வாசிகையும் புலந்தோய் தழைப்பந்தல் தண்டுற நாற்றி மலர்ந்தே யொழிந்ததில்; அன்றிக்கே, கார்த்து மலர்ந்தே யொழிந்தல் வென்னுதல்.

விளக்கம் - (பொருகடலித்யாதி) - அவனுடைய அழியாத நித்யவிபூதியுடன் ஒத்தவள் அல்லவோ நீ? அவன் உன்னை அழியவிடுவானோ? உண்டாயும், அழிவதுமாக ஒரு விபூதி உள்ளது, அழியக்கூடியதாக ஒரு விபூதி உள்ளது அல்லவோ? அழியும்படிச் செய்து பின்னர் மீட்டுக் கொள்வதாக இந்த லீலாவிபூதி உள்ளது. அழிவதற்குச் சிறிதும் வாய்ப்பு இல்லாதபடி நித்யவிபூதி உள்ளது. சூழப்பட்ட கடல் நிறைந்த பூமியைத் தாவி அளந்துகொண்டு, அந்தச் செயல் மூலம் அனைத்து லோகங்களையும் தன் கீழ் அடக்கிய நாதன். (தனது வைகுந்தமன்னாய்) - உனக்கு ஸ்வரூப ஞானம் இல்லாமல் போகுமோ? அவனுடையதாக உள்ள நித்யவிபூதி போன்றவள் அல்லவோ நீ? அந்த நித்யவிபூதியைக் கைவிட்டால் அல்லவோ அவன் உன்னை விடுவான்? உன்னை அவன் தளர விடுவானோ? (கலந்தார்) - உனது ஸ்வரூபத்தைக் குறித்து அவன் சரியாக அறிந்து கொள்ளவில்லை என்றாலும், தனது ஸ்வரூபத்தை அவன் அறியாமல் இருப்பானோ? அவனுடன் சேர்ந்து உனது ஸ்வரூபத்தையும் அறிந்தவன் உன்னை விடுவானோ? “கலந்தார்” என்பதே அவன் தன்னை நிரூபிக்கும் நிலையாக உள்ளது. (வரவெதிர்கொண்டு) - எந்தவிதமான வேறுபாடுகளும் அறியாத தாவரங்கள் கூட இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (127-17) - அகாலபலினோ வ்ருக்ஷா: - மலர வேண்டிய காலம் இல்லையென்றாலும் மரங்கள் மலர்ந்தன - என்பதற்கு ஏற்ப நாயகன் வருவதற்குத் தயாராக உள்ளதைக் கண்டு அவை மலரத் தயாராக நிற்கும்போது, நீ ஏன் கலங்குகிறாய்? (வன்கொன்றைகள்) - அவன் வந்தால் மலரவேண்டும், வரவில்லை என்றால் மலராமல் நிற்கவேண்டும் என்று அவனுடைய வருகையை எதிர்பார்த்தபடி உள்ள கொன்றைகள். (கார்த்தன) - கர்ப்பம் தரித்தன. கர்ப்பமாக உள்ளபோது நிறத்தில் மாறுபாடு ஏற்படுவதை உணர்த்துகிறார். அல்லது மழைக்காலத்தை உணர்த்துதல் என்று பொருள்.

பொருகடல் சூழ் நிலந்தாவிய வெம்பெருமாள் தனது வைகுந்தமன்னாய், வன்கொன்றைகள் கலந்தார் வரவெதிர் கொண்டு கார்த்தன, மாலையும் மாலையப் பொன்வாசிகையும் புலந்தோய் தழைப்பந்தல் தண்டுற நாற்றி மலர்ந்தே யொழிந்ததில - என்று வரிசைப்படுத்துக.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்